III. évfolyam 1991 JANUÁR-FEBRUÁR

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Olvasta már?

A Szent Gellért Könyvesbolt ajánlata

A keresztény hitről röviden (György Attila) . . . . . 60,—
Akit keresztülszúrtak (Hevenesi János) . . . . . 80,—
Anyánk az Egyház (György Attila) . . . . . 75,—
Az ember fia Ferenc az ember (Tihanyi K. J.) . . . . . 60,—
Az imaélet kis katekizmusa (Gabriele De Vos) . . . . . 35,—
Bevezetés az ismeretelméletbe (Weissmahr Béla) . . . . . 80,—
Csodák El Pasóban? (Marana Tha sorozat) . . . . . 128,—
Esztendő (Szent-Gály Kata) . . . . . 60,—
Életerőnk a szeretet (Palánkay Gausz Tibor S.J.) . . . . . 180,—
Élővizek forrásánál (Cserkészkönyv) . . . . . 130,—
Élet Isten Lelkének erejéből (Marana Tha sorozat) . . . . . 40,—
Fellebbezés helyett (Apor Vilmos élete) . . . . . 98,—
Férjek, feleségek, szülők, gyermekek (Ralph Martin . . . . . 120,—
Gyertyaláng (Tavaszy Sándor versei) . . . . . 80,—
Hirdettem az igét (Mindszenty beszédei, körlevelei) . . . . . 198,—
Így imádkozzatok (imafüzet „kezdőknek") . . . . . 20,—
Íme az ember (Kamarás István) . . . . . 130,—
Istenem, téged kereslek (György Attila) . . . . . 60,—
Isten Lelkében imádkozni (Marana Tha sorozat) . . . . . 40,—
Istennek tetsző életek (Szentek élete sorozat) . . . . . 59,—
Kaleidoszkóp (Kiss Mária Hortenzia) . . . . . 55,—
Két boldog élet múló századunkból (Az Isteni Ige Társasága) . . . . . 100,—
Megszentelt élet (Arnaldo Pigna O.C.D.) . . . . . 120,—
Megújulás a Szentlélekben (Cantalamessa) . . . . . 98,—
A nádszálak együtt hajladoznak (Csikós György) . . . . . 120,—
Ószövetségi egzegézis (Dr. Benyik György) . . . . . 200,—
Óvodásunk a családban (Teleki Béla) . . . . . 60,—
Örömmel szolgáljátok az Urat (Otto Knoch . . . . . 40,—
Örülj velem! (Mácz István) . . . . . 75,—
Szeretlek, mint medrét a folyó (Enzsöl Ellák) . . . . . 35,—
Szeretlek én Uram, erősségem (Mariarosa Guerrini) . . . . . 48,—
Szent Rita tisztelete (imafüzet) . . . . . 35,—
Szófia (Kiss Mária Hortenzia) . . . . . 75,—
„Szólj, Uram, szolgád figyel!" (György Attila) . . . . . 180,—
Tűzpróbára tétetett (Kiss Mária Hortenzia) . . . . . 120,—
Teremts bennem tiszta szívet (lelkitükör) . . . . . 50,—
Vázlatok a Biblia istenképéről (Dr. Szegedi László) . . . . . 150,—

Szent Gellért Könyvesbolt

1082 Budapest, Üllői út 82.
(Nagyvárad tér;Üzletek Háza)

Visszatekintés...

Hálát adok az Úrnak mindazért a sok jóért, amivel megajándékozott bennünket az elmúlt évben. Hálát adok azért is, hogy „tekintetére méltatta" kicsinységünket, és nagyszerű tervének szolgálatába állított bennünket. Igen,ilyen Istenünk van, aki „azt választotta ki, ami a világ szemében oktalan, hogy megszégyenítse a bölcseket, s azt választotta ki, ami a világ szemében gyönge, hogy megszégyenítse az erőseket..." (1 Kor 1,27).

Ha végiggondoljuk az elmúlt év lelkigyakorlatait, találkozóit, imaalkalmait felfedezhetjük a Szentlélek vezetését. Ahogy az első keresztény közösség nagy felismerése volt Isten közelsége és jósága a nagy igazság, hogy „Benne élünk, mozgunk és vagyunk" Apcsel 17,28 úgy akar a Szentlélek minket is rávezetni erre: Isten közel van hozzánk és végtelenül jó!

Ha a Szentlélekben való megújulás semmi más eredményt nem tudna felmutatni, mint az Úr jóságának és közelségének hirdetését már ez is elég lenne, hogy mindenki felismerje fontosságát.

Olyan időket élünk, amikor éppen ezen a két ponton támadják hitünket az események... Milyen sok emberből tör fel a reménytelenség ilyen szavakban: „Isten elhagyott", „Nem tapasztalom Isten jóságát... Ő távol van tőlem". Igen, ezek a reménytelenség megnyilvánulásai. Ahol pedig a reménytelenség gyökeret ereszt, ott a sátán szabadon garázdálkodik. Nemcsak eltávolít az imától, hanem indulatokat ébreszt, felkorbácsolja az ösztönöket, eltompítja a lelkiismeretet, egyre természetesebb lesz a bűn, agresszív, kritikus, elégedetlen magatartásba hajszol. Egyszrcsak arra ébred az ember hogy rabbá lett és minden értelmetlenségbe süllyedt.

Ezért nagyon fontos, hogy vállaljuk a remény hirdetését. Különösen ebben az évben, amely gazdasági nehézségekkel és háborúval indult. Ahhoz, hogy a remény tanui lehessünk, először nekünk kell teljes bizonyossággal felismerni és megtapasztali Isten jóságát és a közelségét.

Milyen reménytkeltő események történtek a Szentlélek-közösségekben az elmúlt évben?

- Kialakult a keresztény felnőtt-képzés az „Élet a Lélekben" szemináriumokon keresztül. 9 szemináriumot tartottunk (8 hetes), ebből 5-öt Budapesten, 4-et vidéken.
- Három alkalommal rendeztünk evangélizációs összejövetelt, külföldi előadókkal. Vendégül láttuk Ken Metz atyát a nemzetközi katolikus karizmatikus Iroda vezetőjét, P. Luigi Castaldit a világiak európai megbízottját, Don Pigi atyát Milánóból, aki a plébániai megújulásról beszélt, és Peter Fischert Németországból, aki a némnet evangélizációs iskola vezetője. Itt voltak továbbá 30-an Máltáról akik bevezettek az utcai evangélizáció gyakorlatába.
- Sikerült 6 könyvet kiadnunk (és másik négynek a kiadásában közreműködtünk), amelyek a kereszény élet alapjaival foglalkoznak.
- Sikerült megszervezni, hogy kijussunk az Európai Karizmatikus találkozóra Bernbe. A szlovákiai és erdélyi magyarokkal együtt kb. 200-an voltunk.
- Nagy lelki élményt jelentett a Salzburg-i és Linz-i gyógyító szentmisén való részvétel is, ahol a világhírű szerzetessel. P. Tardif atyával találkoztunk. (140-en voltunk magyarok).
- 3 imacsoport vállalta a rendszeres szentségimádást,
- 9-en végeznek levelező teológiát, ezenkívül 6-an kezdték meg szerzetesi illetve papi képzésüket.
- Sikerült megindítani a kórház, börtön, alkoholisták mentő misszióját.
- Többen végeznek egyházközségi és hitoktatási munkát.
- Több karizmatikus közösség megkapta a püspöki jóváhagyást, mint pl. a „Hét Láng" közösség Kosdon, „Szent Ferenc Kis Nővérei és Testvérei" Szomolyán, és folyamatban van az Emmanuel és Emmausz közösség jóváhagyása is.
- Sikerült rendszeressé tenni a „Marana Tha" újság kiadását...

Ezek valóban reményt adó jelek. Valóban „méltó és igazságos", hogy dicsérjük az Úr szent nevét, hogy mennyire jó hozzánk és mennyire közel van. Ezek a jelek egyben jelzik a jövőt is. Ha a Szentlélek erre vezetett bennünket, akkor bizonyára ezt akarja még teljesebbé tenni és kibontatkoztatni. Ehhez kérjük minden olvasónk imáját és segítségét.

Különösen ide kívánkozik még az Ef 1,17-18. :„Urunk Jézus Krisztus Istene adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek őt... hogy megértsétek milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fönséges öröksége, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma fölöttünk, akik hivőkké lettünk." (Ef 1,17-19).

Katona István

„A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság,hűség, szelídség, önmegtartóztatás.

(Gal 5,22)

Téged hív

Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék (Jel 22,17).

Aki hit nélkül olvassa a Bibliát, olyan, mint a vak a képtárban. Aki hittel olvassa a Bibliát, azt Isten maga szólítja meg.

A Biblia Isten szava, Szentlélektől sugalmazott könyv, Szentírás, élő és életadó szó, teremtő Ige. „Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a Lélek és a szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit" (Zsid 4,12). Ez a szó lecsupaszít és belédhasít, részeidre bont és újjáalkot, ledönt lábadról és új magasságokba emel. Csillagokat gyújt éjszakádban, megolvasztja szíved jegét, sivatagodban forrást fakaszt, romjaidat virággal, fákkal, madárdallal népesíti be.

A Biblia neked szól. „Reménykedj, gyere, téged hív!" hallja a vak koldus a Jézust körülvevő tömegtől (Mk 10,49). Téged hív, éppen téged! Elég sokáig vakoskodtál Isten eljött, hogy látóvá tegyen. Isten rád gondolt egy örökkévalóságon át. Most itt van, és téged hív. Valamit tenni akar veled. Ülve maradsz talán az útszélen? Vagy felugrasz, még köntösödet is elhajítod, és Jézushoz sietsz, mint Timeus fia, Bartimeus? „Hited meggyógyított!" (Mk 10,52) csak Timeus fiához szólt így Jézus, vagy te is akarod hallani tőle ugyanezt?

Téged hív, éppen téged! A Biblia jó hír számodra. Olvasod-e ? Érted-e? Felugrasz-e, köntösödet elhajítva, hogy Jézushoz siess? Téged hív!

Hív, hogy a húsvéti misztériumban újjászüless és minduntalan megújulj az Úr eljöveteléig. Isten Jézus halálában és föltámadásában ajándékoz meg önmagával. „Jézus Krisztus, Dávid sarja feltámad a halálból, ahogy evangéliumom hirdeti, amelyért meghurcoltak, sőt mint valami gonosztevőt bilincsbe is vertek, de az Isten szava nincs megbilincselve. A választottakért tehát mindent eltűrök, hogy az örök dicsőségben ők is elnyerjék az üdvösséget Krisztus Jézusban. Igaz kijelentés ez: ha meghalunk vele, majd élünk is vele!" (2Tim 2,8-11). Isten közli magát a húsvéti misztériumban.

Reménykedj, gyere téged hív!

Hív, hogy föltámadt Testébe épülj, hogy az egyház hitében osztozz. „Ő némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat evangélistává, pásztorrá és tanítóvá tett, hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutnak a hitben és az Isten Fia megismerésében az egységre" (Ef 4,11-13). A Szentírás a hit könyve: Krisztus Teste, az egyház rögzíti, őrzi, olvassa és hirdeti benne a Szentlélek indítására lejegyzett igazságot. A félremagyarázás persze lehetséges. Pál leveleiről olvassuk: „Vannak bennük nehezen érthető dolgok, ezeket a tanulatlan és állhatatlan emberek kicsavarják a saját vesztükre, akárcsak a többi Írást is. Szeretteim, mivel már eleve tudtok erről, vigyázzatok, nehogy a gonoszok tévedése elsodorjon benneteket, és elveszítsétek biztonságtokat" (2 Pét 3,16-17). Az Írás helyes értelmezése mindig összhangban áll a szenthagyománnyal és az élő apostoli tekintéllyel. „Legyetek hát állhatatosak, testvérek, és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket tőlünk élőszóban vagy levélben kaptatok" (2 Tessz 2,15). Krisztus egyetlen Testét egyetlen Lélek hatja át: az Igazság Lelke. Ő a Biblia szerzője, ő az egyház hagyományának forrása, ő az apostoli tekintély adományozója önmagával nem kerülhet ellentétbe! „Egy az Úr, egy a hit!" (Ef 4,5). Jézus hív, hogy a Szentírást olvasva őt magát, a föltámadt Urat fogadd be az egyház hite révén. Isten közli magát a Bibliában.

Reménykedj, gyere, téged hív!

Ha a Bibliát regényként olvasod, előbb-utóbb fogsz találni izgalmasabb regényt is, és félreteszed a Bibliádat. A Szentíráshoz úgy kell közeledned, mint szomjazónak a forráshoz. „Lelkem a porban hever, szavadhoz híven önts belém életet! Feltártam előtted útjaimat, s te meghallgattál: taníts meg törvényeidre! Értesd meg velem döntésed útját, s én odaadóan fürkészem csodáidat" (Zsolt 119,25-27). A szomjazó közeledése Istenhez: imádság. A Bibliát imádkozva kell olvasni. Ha csak tíz percet fordítasz naponta egy-egy szentírási részlet átimádkozására, átelmélkedésre, máris táplálékot kapsz egy mély imaélethez. Isten személyesen szól hozzád, és személyesválaszt kíván. Isten közli magát az imádságban.

Reménykedj, gyere, téged hív!

Ha imádkozol, ugyanaz a Szentlélek működik a szívedben, aki a Bibliát sugalmazta. „Imádkozzatok a Lélekben könyörögve" (Ef 6,18). A Lélek föltárja a Szentírás konkrét mondanivalóját, Isten neked szóló személyes üzenetét. „Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövendőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek" (Jn 16,13-14). Isten közli magát a Szentlélekben.

A Szentlélek arra is képessé tesz, hogy forgasd „a Lélek kardját, vagyis az Isten szavát" (Ef 6,17), hogy hirdesd az evangéliumot. Egy kellő pillanatban elhangzó bibliai idézet sebet ejthet az emberi önhittségen, vagy villámként hasíthat a reménytelenség éjszakájába. „Beteljesedett az idő, és

már közel van az Isten országa" (Mk 1,15). „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok" (Mt 11,20). „Nézd, az ajtóban állok és kopogok" (Jel 3,10).„Ma a te házadban kell megszállnom" (Lk 19,5). Vagy akár: „Reménykedj, gyere, téged hív!" (Mk 10,49). Igen: a Szentírás segítségével megmutathatod a szomjazóknak, hol a Forrás!

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

Ha vállalkozol rá, hogy mindennap átimádkozzál egy bibliai szakaszt, az alábbiakban a hónap minden napjára találsz egy megadott helyet. Ne azon törd a fejed, miért éppen ez lett a kijelölt szöveg, hanem imádkozz. Ehhez nyugodtan választhatsz más, számodra megfelelőbb szentírási részt is. Az itt közöltek földolgozásához néhány szempontot találsz a keretül szolgáló tanítóhivatali idézetekben és imaszövegekben.

1. Isten közli magát a húsvéti misztériumban

Az evangélium alapjához, lényegéhez tartozik, dinamikus erejének forrása, hogy nyíltan hirdeti: Jézus Krisztus, Isten emberré lett Fia meghalt és föltámadt, és az üdvösséget kínálja fel minden embernek, Isten kegyelmi, irgalmas ajándékaként. (Evangelii muntiandi 27.)

(1) Ef 2,1-7 (2) Lk 2,25-35 (3) Lk 24,44-49 (4) ApCsel 4,5-12 (5) Jel 5,6-14 (6) 1Kor 9,16-23 (7) Mk 1,29-39

Istennek egyszülött Fia és Igéje, ki halhatatlan vagy, és a mi üdvösségünkért a szent Istenszülő s mindenkor szűz Máriától megtestesülni kegyeskedtél, változatlanul emberré lettél, ki egyike vagy a Szentháromságnak, az Atyával és Szentlélekkel együtt dicsérendő: üdvözíts minket!

(A görög liturgia szövegeiből)

2. Isten közli magát a Bibliában

A Szentlélek sugalmazására van lejegyezve az isteni kinyilatkoztatás, amelyet a Szentírás szövege tartalmaz és ad elő. Az Ó- és Újszövetség könyveit egész terjedelmükben, minden részükkel együtt szentnek és kánoninak tartja az anyaszentegyház az apostoli hit alapján, mivel a Szentlélek sugalmazására vannak leírva (v.ö. Jn 20,31; 2 Tim 3,16; 2 Pét 1,19-21" 3,15-16). Isten tehát a szerzőjük, és ilyenekként kapta őket az egyház.

(Dei Verbum 11.)

(8) Péld 9,1-6 (9) Jn 5,36-47 (10) 2 Tim 3,15-17 (11) 2 Pét 1,16-21 (12) ApCsel 13,16-40 (13) Jn 8,48-59 (14) 2 Kor 1,19-22

Ó szeretetnek tüze! Hála, hála legyen neked, örök Atya! Én tökéletlen vagyok és telve sötétséggel; te pedig, aki tökéletesség és fény vagy, megmutattad nekem a tökéletességet és egyszülött Fiad tanításának fénytől ragyogó útját! Hozzád futok tehát, ó örök Atya. Nemcsak önmagamért, hanem az egész világért ragyogjon fel szolgáidban ez az igazság és tanítás, melyet te, örök Igazság, nekem nyomorultnak megadtál! (Sienai Szent Katalin)

3. Isten közli magát az imádságban

A Szentírás olvasását imádságnak kell kísérnie. Így lesz belőle beszélgetés Isten és ember között, mert „amikor imádkozunk, őhozzá beszélünk, és amikor az isteni kinyilatkoztatásokat olvassuk, őt hallgatjuk" (Szent Ambrus).

(Dei Verbum 25.)

(15) Jak 1,5-8 (16) Mk 8,14-21 (17) Mt 6,5-6 (18) 1Kir 8,22-29 (19) 2Tessz 3,1-5 (20) Iz 58,9-14 (21) Ter 9,8-17 (22) Mt 16,13-19

Beszélj, Uram, szolgád figyel! Érintsd meg szívemet, hogy fogékony legyen szavadra. Tégy készségessé, hogy feleljek hívásodra. Köszönöm, hogy szeretsz! Köszönöm, hogy hívsz! Köszönöm, hogy szavad hatékony, teremtő szó. Rombold le ellenállásaimat, és adj erőt, hogy mindhalálig engedelmes legyek örök életet adó tanításodnak. Teremtsd újjá életemet mindenható Igéddel, és árassz el az új teremtés örömével!

4. Isten közli magát a Szentlélekben

Az Egyház... igéretet kapott arra, hogy a Szentlélek minden egyes hívőnek benső Mestere lesz, aki a szív és a lelkiismeret mélységeiben megismerteti az emberrel azt, amit hallott ugyan, de felfogni nem tudott. Erről mondja Szent Ágoston: „Most is maga a Szentlélek tanítja meg a hívőknek mindazt, amit felfognak a lelki dolgokból; ő növeli a szívekben a szeretetet, amellyel szeretik a már ismert igazságot, és vágyódnak a további megismerésére."

(Catechesi tradendae 72.)

(23) Iz 55,10-11 (24) ApCsel 1,15-26 (25) Lk 11,9-13 (26) 1Tessz 1,4-10 (27) 1Kor 12,1-3 (28) Mk 9,1-9 (29) Jn 14,23-26

Jöjj el, Szentlélek Úristen, töltsd be híveid szívét! És szereteted tüzét gyullaszd föl bennünk!

Küldd el Lelkedet, hogy újjászülessünk!

És megújuljon a föld színe!

Könyörögjünk! Istenünk, ki a Szentlélek megvilágosító kegyelmével tanítottad hiveid szívét: add meg nekünk, hogy ugyanazon Szentlélek által az igaz utat megismerjük, és vigasztalásának mindenkor örvendjünk. Krisztus, ami Urunk által.

(A latin liturgia szövegeiből)

Dr. Kovács Gábor

A Szentlélekben megújult (karizmatikus) keresztények jellemző vonásai

„Aki nem születik vízből és Szentlélekből, nem mehet be Isten országába... Ne csodálkozzál, hogy azt mondtam neked, újra kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar."
(Jn 3,5. 7)

Karizmatikus az, aki átadva magát a Szentlélek működésének a teljes evangéliumot meg akarja valósítani életében. Aki nem válogat a parancsok között, hanem mindent meg akar tenni, amit az Úr mondott. Aki hiszi, hogy az Úrma is küldi a Szentlelket „azoknak, akik kérik tőle" (Lk 11,13).

Aki hiszi, hogy a Szentlélek által erőben és tudásban részesül, hogy tanuságot tudjon tenni Krisztusról. (ApCsel 1,8,14,26).

Aki egész szívvel, feltétel nélkül követni akarja Jézust és vele a Szentlélek által állandó lelki közösségbe akar maradni.

Aki tudja, hogy a keresztény lét elsősorban nem szabályok teljesítése, nem emberi ügyeskedés, hanem Isten bennünk való élete, amit ajándékként kapunk tőle, ha átadjuk magunkat neki.

Mindezek miatt átérzi rászorultságát a Szentlélekre, aki nélkül tehetetlen, erőtlen és örömtelen lenne keresztény élete, ahogy az apostoloké is az volt az első pünkösd előtt.

A karizmatikus út hitbeli megújulást jelent. Egy olyan kapcsolatot a Szentlélekkel, amely által a földi élet megkezdett örök élet (Pál ap.) lesz és amely által Isten közelivé, élővé és igazi Atyává válik számunkra. Részletesebben kifejtve, karizmatikus az

1) aki teljesen átadja magát Jézusnak (kicsi és nagy dolgokban egyaránt), mert látja, hogy saját maga nem tudja helyesen irányítani sorsát. Érzi tehetetlenségét az örök Jó elérésével kapcsolatban, érzi bűnösségét ésérzi, hogy milyen messze van még a Krisztushoz való hasonlatosságtól (Róm 8,29). Elfogadja és akarja, hogy Jézus egészen Ura legyen életének. Ehhez kapcsolódik az, hogy szinte kíváncsian olvassa a Szentírást, abból akar tanulni helyesen élni és minél pontosabban megismerni az Úr akaratát, gondolatait, terveit. Amit úgy ismer meg, mint az Úr akaratát, az nem halogatja, nem akar kibúvókat keresni, hanem szeretné rögtön meg is valósítani.

2) aki igazi közösségi ember. Ezért minden alkalmat megragad, hogy másokért valami jót tegyen. (Róm 12,10-16. 20-21). Vágyakozik arra, hogy felebarátait fizikailag és lelkileg szolgálja. Kéri a Szentlelket, hogy ismertesse meg vele a szolgálat módját és növelje benne a karizmákat (adományokat), hogy ezek által még alkalmasabb leugyen a szolgálatra. A másik iránti szeretet miatt vágyódik arra, hogy körülötte mindenki tökéletesebb legyen és örül annak, amikor ennek érdekében felhasználja őt az Úr (1Kor 12,7); ApCsel 12,33).

3) akinek egész egyéniségét (szavait, gondolatait, szándékait, érzéseit) átjárja az örvendező, nyugodt, természetfölötti szeretet. Senkire se haragszik, nem hordoz magában rossz szándékot, nem ítélkezik mások fölött, a kapott sérelmet nem akarja visszafizetni. Mindennap kér az Atyától abból az isteni szeretetből, amellyel Ő az egész világot átöleli, jókat és rosszakat egyaránt. Hiszi, hogy a szeretet a Szentlélek által születik benne újjá, lesz tevékeny, helyes irányú, kitartó és erős.

4) akit szíve mélyéig átjár a bűnbánat. Leszáll arról a magaslatról, amelyen eddig érezte magát, hibáit védelmezte, csekélységnek nézte, jónak tartotta magát. Felismeri, hogy a bűn (akár kicsi, akár nagy) egy ördögi valóság, amely el akarja őt szakítani Istentől, földi életének és örök boldogságának forrásától. Eddigi bűneinek tükrében meglátja a maga szegénységét és rászorultságát a megváltásra. Fölmagasodik előtte a kereszt, mint a megváltás jele, érzi a bűnnel szemben való tehetetlenségét és szabadulásért kiált Jézushoz. A szabadulás, mint megtérés, a Szentlélek által megy benne végbe, aki elvezeti őt egy olyan komoly döntéshez, hogy „meghaljon a bűnnek és Istennek éljen." (Róm 6,11). A kereszt így lesz győzelmi jel életében. Ezért mindig szívesen járul szentgyónáshoz, most átéli benne a Szentlélek szabadító erejét.

5) aki megtanul a Szedntlélek által imádkozni. (Róm 8,15-16. 26-27). Felismeri, hogy az ima csak a hit által lesz igazán imává. A hit arra irányul, hogy mindennap kimondjuk gyermeki odaadásunkat az Atyának. A Szentlélek mélyíti el bennünk azt a határtalan bizalmat, hogy életünket teljesen ráhagyjuk Istenre és tőle kéríiik el an-

nak alakulását mindennap. Minden kérésnek arra kell irányulnia, hogy Istennel való szeretetközösségben megerősödjünk és egyre jobban azzá legyünk, akivé Ő akarja, hogy legyünk. Ezért csak a Szentlélek taníthat meg az ima helyességére, hogy mikor, mit kérjünk. Ő tanít meg arra, hogy a legkilátástalanabb helyzetben is bizalommal forduljunk az Úr felé. (ApCsel 14.)

6) **aki megtanul mindenért hálát adni,** mert felismerte a Szentlélek által, hogy Istentől „a világosság Atyjától csak jó adomány, csak tökéletes ajándék származik." (Jak 1,17) és „az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál." (Róm 8,28). Ha bajba kerül, vagy ha beteg lesz, azt nem tekinti véletlennek. Nem lázadozik, nem mondja keserűen, hogy megfeledkezett rólam az Isten, hanem hálát ad azért a jóért, amit pont ebből fog kihozni az Úr.

7) **akinek legdrágább kincse a Jézussal való belső egység,** lelki közösség. Felismeri, hogy amennyire lehetetlen, hogy a Fiú ne irányuljon teljesen az Atyára (éppen az által lesz az, aki), éppen úgy lehetetlen, hogy akik fiúságának részesei, ne irányuljanak szívük minden szeretetével az Atyára. (Taksonyi 129). Semmit se tűr magában, ami ezt a lelki közösséget veszélyeztetné. Nem engedi, hogy hamis anyagi érték helyet kapjon a lelkében és elhomályosítsa benne az Úr arcát. Kerül mindenfajta bálványimádást mindent, ami őt lelkében megkötözné. Tudja, hogy ezt a belső közösséget a Szentlélek alakítja ki szívében.

8) **aki hiszi, hogy Jézus közel van.** Éppen ezért valami különös jelentősége van benne az Úrra való várakozásnak. Ez a várakozás egész életének sajátos ízt ad, a dolgok új színben mutatkoznak előtte, eltűnik az élet szürkesége, mert hiszen az Úrral jön az igazi élet, ami felülmúlja minden vágyát. Ezért a várakozás felemeli őt a hétköznapok kicsinyessége, sérelmei, gondjai fölé. Ennek fényében átalakulnak imái. Egyszerűen, közvetlenül szól az Úrhoz, mint barát a baráthoz, akár egyénileg, akár közösség előtt imádkozva, mert tudja, hogy Ő előtte teljesen nyitott az élete. Hálát ad az Úr jelenlétéért, figyeli működését és mindenért dicsőíti Őt. Ahol jár,vagy akikkel találkozik, mindenkire kéri áldását, amikor másokkal beszél, kéri, hogy az Úr beszéljen általa. Mindennap kéri a Szenlelket, hogy az Úrhoz való közelség mindig élő és friss legyen benne.

9) **aki tudja, hogy a szíve állhatatlan.** (1Kor 10,12). Tudja azt, hogy az első bűn miatt, az ember szíve rosszra hajló lett, önmaga felé és nem a szeretet-Isten felé forduló. Ezért mindennap kéri a Szentlelket, őrizze meg benne az egységet Istennel, hogy felé fordulva éljen és legyőzze az önzés cselvetéseit. Átérzi, hogy milyen nagy szüksége van a Lélek vezetésére.

10) **aki hiszi, hogy mindenki, aki igazán döntött Jézus mellett, a Lélek vezetése alatt áll,** még akkor is, ha rendkívüli jelek nem láthatók az életében. Éppen ezért tiszteli mások rejtett karizmáit, hálát ad értük és alázattal, méltatlanságának tudatában gyakorolja azokat a feltűnő karizmákat, amelyeket ő kapott. Nem akar tetszelegni a tökéletesség látszatában, mert a Lélek által már fölismerte semmiségét, törékenységét, gyengeségét és tudja, hogy minden jó, ami benne van, az Istentől való, és tudja, hogy Isten a semminek látszókat választotta ki, hogy megsemmisítse a valaminek látszókat. (1Kor 1,26-31) (Szent Ferenc sírva fakadt egy rabló előtt és azt mondta: ha te akkora kegyelmet kaptál volna, mint én, akkor sokkal szentebb lennél, lásd hogy én milyen nyomorult vagyok.)

Vagy lehet gondolni az Úr szavaira „aki magát fölmagasztalja, azt megalázzák." (Mt 23,12).

Tudja, hogy aki a feltűnő karizmák (nyelveken szólás, értelmezés, prófétálás, gyógyítás) miatt magát mások fölé emeli és másokról megvetően ítélkezik, azt elveti magától az Úr. És azt is tudja, hogy nem a karizmák tesznek tökéletessé, hanem az erények.

11) **aki hiszi, hogy ahol az Úr van, ott minden lehetséges.** Ezért a gyermeki szív bátorságával és bizalmával mindent mer kérni, amire a Lélek indítja és amire szüksége van: Betegségből való gyógyulást, megtérést, újjászületést, családi békét, hitet, megbocsátást, nagyobb szeretetet és a Lélek gyümölcseit. (Gal 5,23). Nem fél attól, hogy az Úr nem hallgatja meg, hiszen a Lélek tanuságot tesz szívében Isten végtelen szeretetéről.

12) **aki tudja, hogy „szenvedés nélkül" (Lk 24,26) és „kiüresítés" (Fil 2,7) nélkül nem lehet bejutni az Isten országába.** Ezért nem csodálkozik a „tüzes kohón" (1Pét 4,12), amelyen neki is át kell mennie. Hiszi, hogy a Szentlélek „aki megkezdte benne a jót, be is fejezi" (Fil 1,6) és elvezeti ahhoz a tiszta örömhöz, amelyben Istent önmagáért szereti. Ezért vállalja az aszkézist (önnevelést) „sanyargatja és rabságba veti testét" (1Kor 9,27) nehogy érdemtelenné váljon, miközben tanuságot tesz másoknak a Lélek adományairól és Isten szeretetéről.

13) **aki úgy éli meg a Krisztushoz tartozást, mint újjászületést; úgy, hogy abból új élet fakad.** Tudja, hogy „mindaz, aki Krisztusban van, új teremtmény" (2Kor 5,17) ezért magára akarja ölteni „az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta igazságban és szentségben alkotott teremtmény" (Ef 4,24). Nem vágyódik a régi után, amikor „megtévesztő kívánságok" (Ef 4,22) test szerinti élet (Róm 8,5) tisztátalanság, hamisság, teremtménynek való hódolat (Róm 1,24 29-21) és a sötétség cselekedetei tartották fogva. (Róm 13-12). Tiszta öntudattal meri vallani és teljes határozottsággal, hogy kincset találtam, örülök ennek a kincsnek és érte eladtam mindenemet.

14) akinek egész napját és az Úrral való kapcsolatát átjárja az öröm. Nem szégyelli kifejezését adni afölötti örömének, hogy az Isten mennyire szereti őt (vö. Szt. Ferenc). Nem fojtja el érzelmeit, se egyéni, se közösségi imában. Ebben is követi a karizmatikus Pál apostolt, aki így bíztat: „örvendjetek az Úrban, szüntelen" (Fil 4,4)" és túláradó hálaadásról" is ír (2Kor 4,15) Isten dicsőségére. Természetes, hogy nem szabad fölcserélni az eszközt a céllal. A cél mindig az Úrral való közösség, az öröm ennek a gyümölcse, amely nem tapasztalható meg mindig. (A misztikusok írnak egy belső örömről, ami a legnagyobb szenvedésben is megvan azoknál, akik teljes szívvel szeretik az Istent.) Lehetetlen, hogy ne örüljön lelkileg az, aki a Szentlélek által megszabadult a szenvedélyektől, a világtól és hordozza ezt a tudatot, hogy „Isten gyermeke vagyok és benne élhetek a Szentháromság családi közösségében."

A karizmatikus keresztény nem a világban járó „szent", hanem olyan, aki hiszi, hogy minden hibája és gyengesége ellenére Isten az Ő végtelen jóságában és irgalmában még őt is szentté tudja tenni.

15. Aki szívvel-lélekkel ragaszkodik egyházához, mert fölismerte a Szentlélek működését az intézményes egyházban is. Elutasít minden rosszindulatú kritikát az egyházzal szemben és megpróbál mindent a Lélek fényében nézni. A hibákat jószándékkal igyekszik kijavítani, és ahol tud segít, hitoktatásában, egyházközségi munkában, betegszolgálatban stb...

16. Aki gyermeki tisztelettel fordul Jézus Anyja, Szűz Mária felé. Ő, aki a Lélek által mentes volt minden bűntől, akit elsőként töltött el a Szentlélek oly mértékben, mint a teremtés óta senkit, Ő volt az első és leghűségesebb tanítványa Jézusnak. Ezért példakép abban, hogy hogyan kell a Lélekre figyelni és vezetésének engedelmeskedni. Hogyan kell az Igét befogadni és életté változtatni.

17. ...Aki tudja, hogy a karizmákat (1Kor 12,12) azért adja az Úr, hogy felépüljön Krisztus Teste. Ezért hittel és hálásan fogadja a karizmákat, igyekszik mindig jó gyümölcsöket teremni és keresni az alkalmakat, hogy szeretettel szolgálja környezetét (oikosz) és egyházát. Tudja, hogy az Úr ezen méri le a karizmák hitelességét (Mt 7,21-23). Nem elég mondani, „Uram, Uram", hanem teljesíteni kell a mennyei Atya akaratát is.

Katona István

Felfedeztem Szűz Máriát

Olaszországban történt! A Mátyás templom énekkarával mentem ki Lorettóba, egy olasz kisvárosba, egyházzenei fesztiválra. Nem zarándokolni mentem, hiszen nem is tudtam valójában, hova megyek.

Loretto egy pár ezer lakosú kisváros Közép-Itáliában. A legenda szerint, a XIII. században, amikor a muzulmánok végleg el akarták foglalni a Szentföldet, az angyalok fölemelték Jézus szülőházát és elhozták Lorettóba, hogy megmentsék a mohamedánok pusztításából. Ez a kis házacska hatalmas búcsújáró hely lett és a Szűzanya tisztelet egyik középpontja. A szent hajlék fölé egy hatalmas bazilikát építettek, olyan módon, hogy a kupolaalatt helyezkedett el a názéreti ház.

Ez az egyhetes út húsvét hétfőjén kezdődött. A nagyhét feszített helytállása a templomi liturgián és a feltámadás oly nagyon várt átélése után, őszintén szólva egy kis lazításra vágytam. „Olaszország", „napfény", „színesfesztiváli kavalkád", „pihenés"-ilyen szavak futkároztak a fejemben, miközben elindultunk. Nem gondoltam volna, hogy minden másképpen fog történni.

Nem sokkal az indulás után egy súlyos lelki megrázkódtatás ért, amit nem akarok most részletezni. A nyugalmam és az út iránt táplált reményeim egy pillanat alatt elszálltak. Az ajándékba kapott egy hét kínos lassúsággal és fájdalommal kezdett telni. Egy idő után arra a pontra jutottam, hogy minden idegi és fizikai energiámat össze kellett szedni, hogy ne omoljak össze és a többiek előtt fegyelmezzem magam. De már ez se igen ment. Vissza akartam fordulni és autóstoppal hazajönni, de nem mertem, mert nem akartam karnagyunkkal kiszúrni. A probléma, ami foglalkoztatott, igen régi eredetű volt, amire az Úr még nem adott szabadítást, bizonyára azért, hogy neveljen a türelemben és állhatatosságban és ezzel együtt a lelki érettségben. De a bajban nem tudtam megállni és kezdtem elfordulni az Úrtól lélekben, koncentrálva a reménytelenségre és a kétségeimre. Úgy éreztem, nem tudok uralkodni önmagamon. Utitársaim szeretetét és társaságát is visszautasítottam. Istenhez nem mertem fordulni, mivel problémám nem változott évek óta. Némaságával szinte azt mondta: „Várj". De úgy éreztem, hogy ezt már nem tudom tovább elfogadni. Ő türelemre intett, én nem tudtam türelmes lenni, tehát nem volt szabadulás. A hozzáküldött imádságos szavak meddő ürességet visszhangoztak bennem.

Ekkor azonban mégis történt valami. Kezdtem felismerni, hogy ez az út nem a feltámadás utáni békés nyugalom, hanem valami különleges titok, aminek megismeréséhez szenvedés árán lehet eljutni, egy belső lépcsőt megtéve. De nem tudtam még, mi ez a titok. A szent hajlékban jöttem rá.

A názáreti ház egy szobanagyságú kápolnácska a kupola alatt. Amint beléptem, rögtön elfogott valami csodálatos

érzés. Bent, a sárgás fényben egy Mária szobor állt. Az illatok is egészen megváltoztak. Néma csend. A szoborral szemben egy nagyon régi kereszt; a falon kora-keresztény freskótöredékek. Csupasz téglafala volt a háznak, de olyan összevisszaságban álltak a téglák, mintha a Jóisten egyenként dobáltatta volna le az angyalokkal a földre.

Itt térdreestem, mert úgy éreztem, hogy a mennyek országának az előszobájában vagyok, és amit elmondok a figyelmesen hallgató Máriának, azt az Istennek mondom el.

Máriát és az Őt körülvevő tiszteletet soha nem értettem igazán. Túlzónak és furcsának tartottam az Ő jelentőségének felmagasztalását. Nem értettem sohasem, miért kérik az emberek az Ő közbenjárását, amikor ott vana mennyei Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Most dőlt belőlem a szó. Minden bánatomat, fájdalmamat kiöntöttem Neki. Elmondtam az Atya lelkemben fölismert szigorú parancsát („várj, légy türelmes!"), azt hogy már nem merem újra előhozni az Úr előtt és hogy engedetlenségem miatt belső sötétségbe zuhantam, de Atyám parancsát mégsem tudom elfogadni!

Úgy panaszkodtam, mint egy kisgyermek, aki apjától akar valamit, de csak édesanyjának meri elmondani. Az édesanya pedig, aki pontosan ismeri urát, este, amikor a ház már elcsöndesül és eljön a legmegfelelőbb időpontja a kérésnek, csöndben közbenjár a gyermekért. Az apa dörmög ugyan, hiszen már megmondta, amit megmondott, de az anya nagyon „ügyes édesanya", aki másként kér, mint a gyermek.

Tudom, hogy rossz ez a hasonlat, de én ott pontosan ezt éltem át. A gyógyulás megindult és pár napra rá megkaptam a szabadulást is. Az utam megváltozott, mert eljött a szabadulás boldog órája.

Régebben hiába jártak közbe ezért barátaim, ez mind kevés volt. De Szűz Mária közbenjárása tökéletes, állhatatos és szent volt.

„Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozz érettünk... most és halálunk óráján!" Most döbbentem rá és azóta tudom, hogy a Szűzanya ezeket a szavakat, hogy „imádkozzál", és „most", ... teljesen komolyan veszi és azonnal meg is teszi. Hiszem ezt, mert megtapasztaltam. Az Ő közbenjárásának éltető ereje éppoly valós lett számomra, mint az orvos gyógyítása. Amíg mi, bűnösök az Atya szándékát sokszor félreismerjük, hűtlenek vagyunk, és szinte már szégyelünk is szólni ugyanazért ezredszer, addig Mária, akinek hite van Isten előtt, pontosan tudja az órát és a módot, ahogyan és amikor kérni kell.

Természetesen azóta sem csak az „Üdvözlégy"-et és rózsafűzért imádkozom, de az Istenhez vezető csodálatos ösvények lehetősége megnőtt... Felfedeztem Szűz Máriát!

Veress Márton főiskolai hallgató

Ralph Martin:

Férjek, feleségek, szülők, gyermekek

A keresztény család alapjai az alcíme Ralph Martin könyvének, amely a Marana Tha sorozatban látott napvilágot. Kiknek ajánljuk a kiadványt? Hadd válaszoljunk a könyv címének első felével: keresztény férjeknek, feleségeknek, szülőknek, és nem utolsósorban a jegyesoktatást végző lelkipásztoroknak.

Ízelítőül egy részlet a kiadványból:

A szexualitás keresztény szemlélete

A 60-as években nagy hűhót csaptak a nyugati országokban a „szexuális forradalom" körül. Számos pszichológus és szexológus megkövetelte a nyíltságot, a viktoriánus elnyomások levetését és új, állítólagos izgatóbb szexuális tapasztalatok kikísérletezését. A szexuális forradalom nagyon szélsőséges eszméinek némelyike fokozatosan eltűnik a látóhatárról. Ma már nemigen hallunk a csoportházasságról vagy csoportszexszel egybekötött összejövetelekről. Ennek a forradalomnak a káros gyümölcsei azonban felismerhetők a társadalomban, amely a szexuális magatartás szinte minden egyes formáját elfogadhatónak tartja.

Ma már szinte lehetetlen egy újságot kézbe venni, a televíziót bekapcsolni, moziba menni vagy végigmenni az utcán anélkül, hogy ne ragadná meg figyelmünket valamilyen szexuális kínálat. És azokat, akik nem hajlandókminden erkölcsiségüket a régmúlt idők gátlásai címén elvetni, bigottsággal vádolják.

Ahhoz, hogy egy ilyen társadalomban ragaszkodni tudjunk saját erkölcsi beállítottságunkhoz, a modern kereszténynek meg kell ismerniük a tiszta és egyértelmű tanítást a szexualitás jelentőségéről és céljáról.

De sajnos éppen most, amikor a legfontosabb lenne, egyes egyházak nem adnak nekünk tiszta irányvonalat. Sok esetben még a teológusok, lelki írók, lelkipásztorok és bibliaiskola-vezetők sem rendelkeznek kifejezetten keresztény erkölcsi állásponttal. De ha a hivatalos egyházi vezetők meg is védik a hagyományos tanokat, a másként gondolkodók kórusának sikerül üzenetüket elfojtani vagy legalábbis összekuszálni.

A nyugtalankodó kereszténynek tisztában kell lenniük azzal a ténnyel, hogy manapság már nem szabad mindent elhinniük, amit a szexről mondanak egy keresztény folyóiratban vagy egy szószéken. Ezekben az alapvető kérdésekben nagy a zűrzavar az egyházakon belül. Közvetlenül a Szentírás tanítása alapján kell a szexualitással foglalkozni, ahogy ezt a tanítást évszázadokon keresztül megőrizték a keresztények és amelyet még ma is hűségesen tanítanak egyes egyházakban.

Maranatha sorozat 6. Kapható a szerkesztőség címén ill. a Szent Gellért Egyházi Kiadó könyvesboltjaiban.

A ma evangelizációja: Meglátni Krisztust a másikban

Joachim Reinelt püspök

A szeretettől hajtva

Éppen az NDK-ban megváltozott, új helyzet kialakulásának hátterében vizsgálja Joachim Reinelt, Drezda-Meissen püspöke, a mai evangelizáció előfeltételét.

Ha nem lesztek olyanok, mint a gyerekek...

„Abban az időben történt, hogy odamentek Jézushoz a tanítványok és megkérdezték tőle: „Ki a legnagyobb a mennyek országában?" Odahívott egy gyereket, közéjük állította s azt mondta: „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát kicsi, mint ez a gyerek, az a legnagyobb a mennyek országában. Aki befogad egy ilyen gyereket a nevemben, engem fogad be." Így olvassuk ezt Máté evangéliumának 18. fejezetében.

Ki a legnagyobb? Mi itt Németország keleti részén a történelemnek éppen egy olyan szakaszát hagytuk a hátunk mögött, amit senki sem szeretne újból átélni. Az emberi nagyzási hóbort története ez, amely keserű szenvedést hozott millióknak. Ki nagyobb a szocializmus főtitkáránál? Mi azonban ugyanezt a problémát egymás között is tapasztaljuk. Sok feszültség növekszik fel papok és laikusok között ebből a felfuvalkodottságból: Ki érthetné jobban nálam az evangéliumot? Ki értelmezi jobban, mint én? Sőt: Ki éli következetesebben, mint én? Aki így gondolkodik, az elzár minden evangéliumhoz vezető utat.

Olyannak lenni, mint a gyerek itt azt jelenti, hogy úgy értsük meg az életet, mintha játék lenne a mennyei Atya szeme előtt. Egyszerűen, bonyodalom nélkül cselekedni azt, amit abban a pillanatban tenni kell, anélkül az állandó reflexió nélkül, hogy: Vajon milyen hatást keltek? Hogyan érvényesülök? Valaki talán jobban mondaná, mint én? Akkor elkezdődne az elbizonytalanodás ördögi játéka. Mivel a hamis gondolkodás által bizonytalan leszek: most már atya sem lehetek mások számára, mert ösztönösen megérzik bizonytalanságomat.

Aki tehát lelki életet akar teremteni, az nem mondhat le arról, hogy gyerek legyen. Talán a tekintélyválság is az evangéliumi gyermekiesség hiányának keserű gyümölcse? Fedezzük fel a gyermekiesség értékét. Szívünket emeljük fel a minden ember Atyjához. Tehát legyünk egyszerűen nyitottak és szeretetteljesek a másik iránt. Így megy az evangelizáció.

Mivel a teljesítményorientált társadalom mintájára mindig valami felmutathatót akarunk elérni pasztorális akcióinkkal, nem érünk el senkit. A felebarát megérzi a szándékot, és csalódott lesz. Jézus az eucharisztikus beszéde után élte át kinyilatkoztatásának eredménytelenségét, és nem kérte a tizenkettőt: Most legalább ti maradjatok hűségesek!, hanem azt mondta: „Ti is el akartok menni?" (Jn 6,67) Éppen akkor jön a felismerés: „Kihez mennénk? Tiéd az örök életet adó tanítás."

Aki lelkeket akar alakítani, befolyásolni, hatása alá vonni, az állandóan abban a veszélyben él, hogy a másikra ráhúz valamit, beveszi őt, a saját elképzelése szerint csinál belőle valamit. Ez nem lehet jó. Egyátalán nem tudhatom, mikor akarja Isten tovább vezetni a testvért. Hiszen nem határozhatom meg a Szentlélek óráját. Az egyetlen járható út a Krisztussal való egyesülésünk, aki azt mondja: „Aki bennem marad s akiben én benne, az bő termést hoz" (Jn 15,5b). Aki így halad előre a szentségben, az meglepetéssel fogja megtapasztalni, hogy másokat elfog a vágy, hasonló úton járni. Csak akkor kérdeznek és kutatnak az igazság után, amikor szemük előtt van a megtestesült igazság: „Tiéd az örök életet adó tanítás. Mi hittünk és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje" (Jn 7,68b-69).

Akire érvényes, hogy: „Istenből való szeretet űzi-hajtja őket: jót tesznek mindenkivel... ez a szeretet teszi képessé a világi hívőket, hogy életük a nyolc boldogság szellemét tükrözze. A szegény Jézust követik... az alázatos Krisztust utánozva" (Határozat a világi hívek apostolkodásáról, 4.), az nyer meg szíveket az evangélium számára, mert ő saját maga lett élő evangéliummá.

Az evangelizációval kapcsolatban még egy lényeges feltételt nevez meg az említett határozat (4.): „meglátni Krisztust minden emberben, ismerősben és ismeretlenben". Az NDK-ban éppen ezzel vannak nehézségeink. Keresztényeink elutasítása, sőt megtámadása gyakran tragikus leegyszerűsítéshez vezetett egyházközségeink tagjainál: Csak hívőt és ateistát ismertek. Azután az ateista fogalmat sokszor még „istengyűlölő"-nek vagy „Isten ellensége"-ként is fordították. Ezáltal felépült egy front, amely nem hagyott reményt az evangelizáció esélyére. Eltekintve ettől a sajátos szituációtól, elterjedt az a félreértés is a keresztényekben: Aki nem él egy egyházban, az nem él Krisztusban. Hogy a második Vatikáni Zsinat külön

hangsúlyozza, hogy minden emberben, ismerősben és ismeretlenben is meg kell látni Krisztust, az nem ok nélkül került kapcsolatba az apostolkodástémájával. Aki a másikban az Isten által teremtett jót látja, természetesen egészen más nyitottsággal és megalapozott bizalommal fordul embertársához. Ez az alapja az ember minden fogékonyságának. E nélkül az alapbizalom nélkül minden ajtónak zárva kellene maradnia.

Saját tapasztalatból mondhatom: Ha sikerült a másikat így látnom a beszélgetéseimben, akkor gyakran még a marxista funkcionáriusok is meglepő kérdéseket tettek fel és olykor meglepő tanúságot tettek a jóról, ami éppen a konfrontációs magatartás mellett nem lett volna lehetséges. Így nézve az evangelizáció azt jelenti, hogy hagyjuk kibontakozni a másikban Krisztus valóságát, hagyjuk felnövekedni benne a jót.

Készség a kockázatra

Mindent, amit az emberek tesznek, azt a szokások veszélyeztetik. A szentek meglepő módon figyelmen kívül hagyták az általános szokásokat. Milyen szegény volna az egyház, ha újra és újra nem merészkedtek volna emberek ezek aggódó figyelembe vétele nélkül új utakra. Úgy tűnik nekem, hogy ismét itt az ideje az ilyenféle merészségnek. Nagyon sajátságos, hogy sok ember egyáltalán nincs az evangélium ellen, de az egyházat túl sterilnek tartja. Ezt természetesen okos emberek már az egyházban is észrevették. De gyakran csak elvont programokkal vagy a hit alapjainak hátsó kérdéseivel reagáltak. Ezekből nem láttunk pozitív impulzusokat kiindulni. Éppen ellenkezőleg, a belső viták által teszi magát az egyház még kevésbé szavahihetővé. Egy másik kockázatkészség is kérdéses. Az evangélium érvénye legyen leplezetlenül láthatóvá az európaiak mindennapi életében. Az elrejtett kereszténység az evangélium elárulása. Milyen természetes nyitottsággal mutatja ki a muzulmán a hitét. És milyen ritkán jön elő a hit beszélgetéseinkben, nyílt vallomásunkban, amelyek jelek lehetnek világunkban.

Pál kerestetik a mai világ Areopáguszán. Napjaink tévedései ellen gyakran csak az evangélium nyújt igazi korrektúrát. A keresztény tanúbizonyság a kultúra, politika és tudomány terén magával hordozza az ellentmondás kockázatát is. A keresztények közötti opportunizmus az egyház megvetéséhez vezet. Különösen kockázatos marad az evangélium szerinti élet tanúbizonysága. Ezzel a keresztény ember mások gyenge helyeibe ütközik, és olykor élő szemrehányásként fogják megtapasztalni a társadalomban. És mégis éppen ez a tanúbizonyság teremt új életet. El kell fogadnunk, hogy egyesek azt mondják: Erről majd máskor akarunk meghallgatni téged. Mások fel fogják ismerni: „Az Úr szava egyre terjedt, s nagymértékben megszilárdult" (ApCsel 19,20).

Erneuerung: 1990/III.

Ősi Ír áldás...

Áldott legyen
a rád hulló, édes, lágy eső!
Hulljanak lelkedre a csöppek,
és csalogassák ki a virágokat,
hogy illatukkal megteljék a levegő!

Legyen áldott
a nagy vihar is!
Rázza meg lelkedet,
hogy fényesre és tisztára mossa!
sok kis tavacskát hagyva benne,
amelyekben megcsillan az ég kékje,
és időnként egy-egy csillag!

Áldott legyen
a fény, mely rád világít,
és a fény, mely benned van!
Az áldott napfény,
sugározzon be téged
és melegítse fel szívedet,
míg úgy nem lobog
mint a kandalló tüze!

Így minden barátod jöhet:
melegedni hozzád,
s még az idegen is.
Sugározzék két szemedből a fény,
mint az ablakba állított mécses,
mely a viharban vádorlókat hívogatja!

Legyen áldott
a Föld, az egész földkerekség,
hogy mindenütt kedvesen fogadjon,
bármerre vezessen utad.
Legyen a föld puha,
amikor a nap terhétől fáradtan
lepihensz, és legyen könnyű
amikor majd kinn fekszel alatta!
Olyan könnyen terüljön el fölötted,
hogy lelked kiröppenhessen
és elszállhasson fölfelé,
és elérje útja végén
az áldó és áldott *Istent!*

Hogy helyes döntések szülessenek

Az élet legkülönfélébb helyzeteiben kell döntenünk nap mint nap kisebb vagy nagyobb jelentőségű dolgokban. Saját magunk, szeretteink, szűkebb és tágabb környezetünk békéje és boldogsága függhet sorozatos döntéseinkhelyességétől, sőt örök sorsunkat is ilyen döntések láncolata határozza meg.

Ha egyszer komolyan úgy határoztunk, hogy ellenemondunk a gonosznak és Isten akaratát követjük mindenben, világosan kell látnunk, hogy különbséget tudjunk tenni a jó és a jónak álcázott rossz között. Ki, vagy mi segít minket az eligazodásban a mai, szinte áttekinthetetlen, folytonosan változó világban, a kavargó eszmeáramlatok közepette? A megkülönböztetés karizmájával nem mindannyian rendelkezünk, de a szüntelen felmerülő feleletre váró kérdések és a megoldásra váró problémák között mindannyiunknak állást kell foglalnunk és cselekednünk kell. Az eligazodást és állásfoglalsát megkönnyítheti az a rövid, gyakorlati áttekintés, ami Georg Popp „Der uns die Angst nimt" című könyvében található.

A szellemek megkülönböztetésének áttekintése

Engedjék meg, hogy ezennel összefoglaljam a szellemek megkülönböztetésének legfontosabb kritériumait. A „Zűrzavar lelkei" számomra mindazokat a szellemeket jelentik, amelyek rendetlenségbe és zavarba akarnak vinni minket. Itt lényegtelen, hogy emberi, természetes vagy természetfölötti szellemekről van-e szó. Kétségtelen ezt mindannyian tanusíthatjuk, hogy ezek a szellemek működnek.

Isten Lelke (bal oldalt, vastag betű)

A zűrzavar lelkei (jobb oldal, dűlt betű)

sohasem ütközik a szeretetbe,

gyülölethez, irigységhez, féltékenységhez, veszekedéshez vezetnek,

elvezet a szeretethez,

önfejűséget, tudálékosságot hoznak elő,

készségessé tesz minket az önzetlen szeretetre,

megsértik a krisztusi szeretetet,

belső békét, erőt és biztonságot ad,

rossz, nyugtalan lelkiismeretet keltenek,

sohasem jelenik meg erőszakosan, követelőzően, vagy türelmetlenül,

öntelten, követelőzően lépnek fel,

sohasem gyakorol ránk nyomást,

hamis becsvágy szorongását keltik bennünk,

sohasem él szorongatással, félelemkeltéssel vagy fenyegetésekkel,

büntetésekkel fenyegetőznek és azzal, hogy elmulasztunk valamit,

erőt, nyugalmat, biztonságot sugároz,

követelményeket támasztanak, nyugtalanságot, bizonytalanságot, lehangoltságot keltenek,

egyenes, belátható úton vezet minket,

gyakran választanak kusza, zeg-zugos utakat,

világos útmutatásokat ad, sohasem dönt összevissza kapkodva

szívesen fejezik ki magukat zavarosan, homályosan,

a fontos útmutatásokat, ha kérem, másodszor is megadja,

igen sokszor megváltoztatják véleményüket,

úgy vezet minket, mint segítségre szoruló gyermekeket,

túlzott buzgóságra ösztönöznek, ezzel erőnket meghaladó követelmények elé állítanak,

sohasem működik az isteni törvények és a természet törvényei ellenében,

gyakran adnak értelmetlen és természetellenes utasításokat,

enged minket érni és növekedni

nem hagy nekünk időt,

kérlel, lelkesít, alapos meggondolásokra késztet,

„szörnyű mulasztások"-ra hívják fel a figyelmünket, sürgetnek,

aktivitásra ösztönöz minket

megbénítják tevékenységünket, passzivitásra késztetnek,

felráz minket, ha lanyhulni, vagy elkalandozni akarnánk,

fontos feladatokat elbagatelizálnak,

engedi, hogy együttműködjünk vele teremtő tevékenységében,

távoltartanak minket az igen szükséges együttműködéstől,

éberré tesz minden bűnnel szemben

akaratossá szertelenné, elkeseredetté tesznek minket,

úgy mutatja meg hibáinkat és gyengeségeinket, hogy igyekezzünk megváltozni,

hibáinkat és gyengeségeinket olyan nyomorúságos fényben tüntetik fel, hogy elkeseredünk és passzívak leszünk,

új bátorságot és reményt önt belénk,

azt a látszatot keltik, hogy semmirevalók és elveszettek vagyunk,

felszabadító útmutatásokat ad

szorongást és félelmet keltenek bennünk,

gyengéden, csupa szeretettel mutat rá igazságtalanságainkra, inkorrektségeinkre, hamisságunkra, szeretetlenségeinkre,

az elhagyatottság érzését, tanácstalanságot, kétségbeesést támasztanak bennünk,

csakis Jézus felé vezet, tőle sohasem távolít el,

akkor is eltávolítanak Jézustól, ha nem mindennapi bűnbánati gyakorlatokat, különleges imákat sugallnak, vagy más rendkívüli teljesítményekre sarkallnak,

igazi alázatra indít, vagyis az emberek szolgálatára, Jézus szolgálatára bátorít,

értelmetlen követelményeikkel össze akarnak zavarni minket,

nem kíván tőlünk semmiféle rendkívüli teljesít ményt, hanem mindenekelőtt békét, szeretetet és bizalmat,

nyugtalanságot és békétlenséget keltenek bennünk,

megbocsájtáshoz és kiengesztelődéshez vezet,

felhívják figyelmünket a „jogainkra",

utat mutat a szabadulásra bűneinktől és vétkeinktől,

hibáinkat és vétkeinket jóvátehetetlen bűnöknek tüntetik fel,

elv zet a kiengesztelődéshez Istennel a szentgyónásban,

makacssághoz és nyakassághoz vezetnek,

figyelmessé tesz minket mások gondjai iránt, „Jézus iránti szeretetből" fakadó tettekre vezet,

felhánytorgatják, hogy „mi is" emberek vagyunk, akiknek lehetnek egyszer követeléseik is,

a lényeghez vezet,

megreked lényegtelen, jelentéktelen dolgoknál.

Ez az áttekintés nem tart igényt teljességre, amint Istenről és Isten Lelkéről egyetlen tételes megfogalmazás sem lehet teljes. Ez az áttekintés hétköznapi tevékenységeinkhez kíván gyakorlati, könnyen használható segítséget nyújtani, amellyel gyorsan megkülönböztethetők Isten Lelkének sugallataitól a zűrzavar lelkeinek sok sugallata.

Eddig az idézet. Csupán néhány hozzáfűznivalóm lenne: Loyolai Szent Ignác Lelkigyakorlatos könyve még részletesebben szól a szellemek megkülönböztetésének szabályairól. A fenti szempontok ezzel összhangban vannak.

Ez az áttekintés, bár sokszor nagy segítség, nem teszi feleslegessé a lelki vezetést, különösen a nagyobb jelentőségű, többeket érintő kérdésekben.

Isten ajándékai a józan ész és az ismeretek, amit azért kaptunk, hogy éljünk vele. Ennek nem mond ellent, hogy ugyanakkor imádkozva kérjük a megkülönböztetést, mint az ő különleges ajándékát is:

Add meg kérünk Urunk, mert nagy szükségünk van rá a megkülönböztetés ajándékát, hogy meg tudjuk különböztetni a te akaratodat a mi vágyainktól, azt, ami neked kedves, attól, ami csak nekünk tetszik,

azt, ami helyes, attól, ami csak annak látszik,

a fontos dolgokat a lényegtelentől,

és ne csak felismerjük, hogy mi honnan való,

de mindig ahhoz szabjuk cselekedeteinket;

hogy ami tőled van, boldogan kövessük,

ami tőlünk való, azt tehozzád mérjük,

s azonnal utasítsuk el,

amit a zűrzavar lelke sugall!

Ha már világos, hogy mi a jó és mi a rossz, választásunk nem lehet kétséges. De mi a helyzet akkor, ha két vagy több jó dolog, vagy közömbös dolgok közöt kell döntenünk?

Ezzel kapcsolatban idézzük Loyolai Szent Ignác Lelkigyakorlatos könyvéből az idevonatkozó részeket:

Milyen dolgokról tarthatunk választást?

1. Szükséges, hogy mindaz, ami között választani akarunk, önmagában véve közömbös vagy jó legyen, és a hierarchikus Anyaszentegyház szellemével megegyező, ne pedig rossz, vagy azzal ellenkező.

2. Vannak dolgok, amelyek a visszavonhatatlan választások körébe tartoznak. Ilyenek a papság, a házasság, stb. Mások viszont a megváltoztatható választások körébe, mint pl. az egyházi javadalmak elfogadása vagy az azokról való lemondás, az anyagi javak elfogadása vagy azok elutasítása.

3. Visszavonhatatlan választás esetén, ha az egyszer már megtörtént, többé nincs mit választani, mert azt a kötést nem lehet felbontani, így pl. a házasságot. Arra azon-

ban vigyázni kell, hogy ha valaki nem megfelelő módonés rendezetten, nem a rendezetlen hajlamok kizárásával ejtette meg választását, bánja meg azt, és azon legyen, hogy jó életet éljen ebben a választásban.

4. Ha valaki megfelelő módon és rendezetten ejtette meg a választást olyan dolgokban, amelyeken változtatni lehet, nincs oka, hogy újra válasszon. Inkább a már megtett választásban tökéletesítse magát, amennyire csak tudja.

A józan és helyes választás első módja:

1. Állítsam szemem elé azt a dolgot, amelyről választani akarok, pl. valamely tisztséget vagy javadalmat, hogy elfogadjam-e, vagy visszautasítsam vagy bármely más dolgot, ami a megváltoztatható választás körébe tartozik.

2. Szükséges, hogy a választásban a célt tartsam szem előtt, amire teremtve vagyok. Ez a cél az, hogy Istent, a mi Urunkat dicsőítsem és lelkemet üdvözítsem. Következésképpen szükséges, hogy minden rendezetlen hajlamtól mentesen közömbös legyek. Ne hajoljak, ne vágyódjam jobban a kérdéses dolog elfogadására, mint annak elutasítására, sem jobban annak elutasítására, mint elfogadására. Maradjak inkább középen, mint a mérleg nyelve, hogy majd azt kövessem, amiről úgy érzem, hogy jobban van Istennek, a mi Urunknak dicsőségére s dicsőítésére és lelkem üdvösségére.

3. Kérjem Istent, a mi Urunkat, hogy indítsa meg akaratomat és oltsa lelkembe, amit a szóbanforgó dologban tennem kell, ami inkább van az ő dicséretére és dicsőségére. Kérjem, hogy értelemmel mindent jól és alaposan megfontolva, az ő legszentebb és kedves akarata szerint válasszak.

4. Mérlegeljem és fontoljam meg, hogy kizárólag Isten, a mi Urunk dicsőségére és lelkem üdvösségére mennyi az előny és haszon abból, hogy a szóbanforgó tisztséget vagy javadalmat elvállalom, és ellenkezőleg, fontoljam meg az elvállalással járó hátrányokat és veszélyeket.

Ugyanezt tegyem a második részben is: mérlegeljem az előnyöket és hasznot, ami a visszautasításukkal jár, és ellenkezőleg a hátrányokat és veszélyeket, amelyeket ugyanez a visszautasítást jelent.

5. Miután így megfontoltam és minden szempontból mérlegeltem a szóbanforgó ügyet, nézzem meg, az ész merre hajlik inkább, és így a nagyobb értelmi súly és nem valamely érzékeknek kedvező indíték alapján döntsek.

6. Miután valamely választás vagy döntés megtörtént, az, aki választott, nagy buzgalommal fogjon imához Isten, a mi Urunk színe előtt, és ajánlja fel neki ezt a választást, hogy az isteni Felség fogadja el és erősítse meg, ha az nagyobb szolgálatára és dicsőségére válna.

A józan és helyes választás második módja:

1. szabály: Az a szeretet, amely engem mozgat és valamely dolog választására késztet, felülről, Isten szeretetéből származzék. Aki tehát választ, az mindenképpen érezze magában, hogy az a kisebb vagy nagyobb szeretet, amelyet azon dolog iránt érez, amelyet választ, egyedül az ő Teremtőjéért és Uráért van.

2. szabály: Nézzek egy embert, akit azelőtt sohasem ismertem, sohasem láttam. Minthogy a teljes tökéletességet kívánom számára, fontoljam meg, mit mondanék, hogy tegyen, mit válasszon Istennek, a mi Urunknak nagyobb dicsőségére és lelkének nagyobb tökéletességére. Tegyek tehát magam is hasonlóképpen, megtartva azt a szabályt, amelyet másnak állítok fel.

3. szabály: Mintha halálos ágyamon volnék, fontoljam meg azt a módot és mértéket, amelyet akkor kívánnék, hogy a jelen választásomban alkalmaztam volna, és teljesen ehhez tartva magam, döntsek.

4. szabály: Mérlegeljem és fontolgassam, hogyan is érzem majd magam az ítélet napján. Goldoljam meg, milyen módon szeretném akkor, hogy döntöttem volna a mostani ügyben. Azt a szabályt, amelyet akkor szeretném, hogy megtartottam volna, tartsam meg most, hogy akkor teljes gyönyörűségben és örömben legyen részem.

Megjegyzés: Miután a fent említett szabályokat örök üdvömre és nyugalmamra megtartottam, tegyem meg választásomat és felajánlásomat Istennek, a mi Urunknak a választás első módjának hatodik pontja szerint. (Az idézet a Szent István Társulat 1986-os kiadásából való)

A tanácskérés misztériuma

Milyen formában nyerhetünk megerősítést döntéseink helyességét illetően? Egy ember önmagában lehet elvakult akkor is, ha a legjobb szándék vezeti. Erre bármelyikünk számtalan példát tudna felsorolni attól kezdve, hogy valakinek a szerelem „elvette a józan eszét", egészen addig, hogy sok ember „csupa, szeretetből, jószándékból pokollá teszi környezete életét." Hogy mi ne essünk ebbe a hibába, ahhoz alázatra, engedelmességre vanszükségünk, és odafigyelésre a másikra. Lényeges döntésekben hallgassuk meg tapasztalt lelkivezető tanácsát, vagy a bennünket jól ismerő közösség véleményét is. És bár a végső szót nekünk kell kimondanunk, ha az ő tanácsuk helyteleníti a döntésünket, vegyünk mély lélegzetet, és a tőlük kapott szempontok figyelembevételével Szent Ignác tanácsai szerint mérlegeljük újra, és ha kell, értékeljük át eredeti elképzelésünket.

Komoly döntések nem hozhatók komoly imádság nélkül

Ha valóban Isten akaratát keressük, akkor imádságban „ajánljuk fel neki választásunkat", hogy ő „fogadja el, és erősítse meg" tetszése szerint. Buzgó imában kérdezzük meg őt, figyeljünk, hogy hogyan válaszol akár belső hanggal, akár a Szentíráson keresztül, akár mások, a közösség szavával. Ő hűséges, biztosan ad választ, ha azt mi imádkozva kérjük. Nem kell türelmetlenkednünk és idegeskednünk. A válaszadásra nemcsak természetfeletti eszköze-

i vannak. Ilyenkor szokott felmerülni egy addig rejtve maradt döntő szempont, ilyenkor történnek „véletlen" találkozások, fordulatok. Ilyenkor szoktak a legkilátástalanabb ügyek is szinte „maguktól" megoldódni. Ha a magunk részéről mindent elkövettünk, nyugodtan ráhagyatkozhatunk, a döntő pillanatban az ő vezetésével helyesen fogunk választani.

Ha így döntünk, biztosak és nyugodtak lehetünk, hogy Isten akarata szerint cselekedtünk akkor is, ha döntésünk előre nem látható következményei később akármilyen súlyosaknak is bizonyulnak.

Igen vagy Nem?
Boldogok, akik tiszta szívvel
nagy elhatározással, nagy dolgokra
igent tudnak mondani:
egy életre szóló hű szeretetre
igent mondó jegyesek,
és minden szülő, aki vállal
egy-egy újabb életet,
és mind, aki szívből mosolyogva
az őt kérőknek adni tud,
és mindazok, akik hivatásból feláldozzák kényelmüket, vágyaikat, reményüket, mindenüket egy igenért.

Boldogok, akik tiszta szívvel,
nagy elhatározással nagy dolgokra
nemet tudnak mondani:
a hős, aki a zűrzavarban
nemet mondott a zsarnoknak,
a hű, aki a zaklatás közt
ellenáll a csábítónak,
és mind, akik bölcsebb szeretetből
kénytelen néha tiltani,
és mindazok, kik mégis inkább vállalják a hányattatást, a megvetést és kisemmizést, a gyalázatot egy nemért.

Most, mielőtt döntenem kéne,
mondani igent, vagy nemet,
ó Igazság, te vezess engem,
te vezérelj, ó Szeretet!
A jövő titok, ó adj Erőt,
és Bölcsességet adj nekem,
hogy amit mondok, az helyes
és boldogító szó legyen!

(folyt. köv.)

Isten szeretete meggyógyított...

„Isten szeretete kiáradt szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által."
Róm. 5,5.

Isten kegyelméből és gyógyító erejéből 1990 szeptember 28-án szombaton meggyógyultam születésem óta tartó szívritmuszavaromból. Nem azért mentem el Salzburgba, E. Tardif atya gyógyító Istentiszteletére, hogy gyógyulásomat kérjem Istentől - hiszen nem tartottam súlyosnak betegségemet - hanem hogy Isten gyógyító hatalmának és csodáinak tanúja lehessek. Természetesen, mielőtt elindultam, végiggondoltam, hogy az Úr eddig mindig mindent megadott a maga idejében amire valóban szükségem volt, és ez a bizalom volt bennem iránta a betegségemet illetően is.

A gyógyító Istentisztelet után csak másnap vettem észre a gyógyulásomat, városnézés közben. A salzburgi várba ugyanis nagyon meredeken visz fel az út és én egyáltalán nem fáradtam el mint máskor, ha meredek lejtőn kellett fölfelé mennem. A látásom is tiszta maradt, nem lett ködös, egyenletesen lélegeztem a kapkodó légzés helyett. Megnéztem pulzusomat, egyenletesen vert a szívem.

Akkor jutott eszembe, hogy a gyógyító misén az áldozás után milyen különös melegséget éreztem a szívem környékén. Előzőleg Tardif atya felhívta figyelmünket arra, hogy a Feltámadt Krisztus ma is él és gyógyít és vele találkozunk amikor a szentáldozásban magunkhoz vesszük az Ő testét. Az Úr testének vétele után pedig kijelenette a Szentlélek által, hogy az Úr sok szívbeteget meggyógyított az áldozás közben. Azt is hozzátette, hogy ezek a testvérek egy héten belül észre fogják venni gyógyulásukat arról, hogy nem fáradnak el amikor lépcsőn mennek fölfelé. Én akkor arra gondoltam, hogy Jézus bizonyára a nálam súlyosabb szívbetegeket gyógyította meg, akiknek minden lépcsőfordulóban meg kell állniuk, hogy kifújják magukat.

Amikor másnap megtudtam, hogy engem is meggyógyított, alig bírtam elhinni; csak itthon, a körzeti orvosi vizsgálat után mertem igazán örülni neki.

Gyógyulásom óta sokkal munkabíróbb vagyok, megszűnt a fáradékonyságom, és nagyon hálás vagyok Istennek, hogy így szeret engem. Sőt ez az esemény ráébresztett arra is, hogy hálásnak kell lennem azokért a belső gyógyulásokért és szabadulásokért is, amelyek, bár nem látványosak, de sokszor nagyobbak és jelentősebbek, mint a testiek. És a legnagyobb gyógyulás, amiért nem adhatok elégszer hálát: egész életem gyógyulása, hogy megtérhettem, és megismerhettem Isten leírhatatlan szeretetét.

Kapsza Ágnes

Tapasztalatok a lelkivezetéssel kapcsolatban

Valaki, aki együtt lát velem

„Vannak olyan dolgok, amelyeket mindenki megért, és amelyek mindenkinek világítanak, kivéve akit érintenek és sok mindent láthat szemünk, csak önmagát nem." Ezek a mondatok, amelyek valahogyan megmaradtak az emlékezetemben, megmutatják, hogy miről is van szó a "lelki vezetésben", nevezetesen: van valaki, aki együtt lát velem.

Kb. három éve, egy lelkigyakorlat után kerestem egy tanácsadót. Annak, hogy segítségért néztem körül, az a megtapasztalás volt az oka, hogy a jószándékaim és az új kezdeményezéseim rendszerint elmúltak, másrészt az a kívánság, hogy a lelkigyakorlatos napok új hite – együttélve férjemmel és a gyerekekkel, valamint hivatásom gyakorlása közben is – eleven legyen és eleven maradhasson. Fontos volt számomra, hogy tanácsadómban a férjem is tudott bízni. Mivel a lelkigyakorlat végén a férjem is kifejezte a tanácsadó iránti kívánságát, némi keresés után találtunk is valakit, mindkettőnk részére ugyanazt. Lényeges segítséget jelentett ehhez az előző lelkigyakorlat vezetője részéről kapott bátorítás és néhány gyakorlati útmutatás.

Az első beszélgetés alkalmával a lelkivezető megpróbálta megismerni akkori helyzetünket és az ilyen tanácsadással szemben támasztott elvárásainkat, mielőtt az erre való készségét kifejezte volna.

Hálás vagyok érte és segítségnek érzem, hogy férjem és én (mindig külön beszélgetésben) ugyanazzal a lelkivezetővel beszélhetünk. Esélyt látok abban, hogy a némi egyoldalúságot a partner mindig kiegészítheti, amikor ugyanaz a probléma a tárgya megbeszélésünknek. Kétségkívül, keletkezhetnek konfliktusok, ha férjemnek és nekem nehézségeink vannak egymással, és mindegyikünk (anélkül, hogy tudatos lenne bennünk) a tanácsadónál a saját helyzetére próbál megértést találni. (Tanácsadónk eddig természetesen nem ment bele a játékba.) A tanácsadónak van lehetősége arra, hogy eljöjjön hozzánk. Időben úgy történik a tanácsadás, hogy az egyik beszélgetésre vacsora előtt kerül sor, a másikra utána.

Tapasztalatok

Az a tudat, hogy a tanácsadó pártatlan a történtekkel és azzal szemben, amit a beszélgetésben elmondok neki, kezdetben megkönnyítette számomra a bizalom kialakulását. Különös lehetőség rejlik számomra magatartásom egy bizonyos pontjának hosszabb időn át történő megvilágításában. Közben magatartásom feltételeit jobban megismerhetem. Arra vezetett óvatosan, hogy észrevegyem a „rejtett foltokat" is, és hogy érzékenyebb legyek az érdekeltek helyzeteivel szemben. És ott, ahol fel kellett ismernem gyengeségemet és vétkemet, segítséget találtam, hogy a valódi bűnt a szükséges megütközéssel nézzem és megtanuljam távoltartani magamat a hamis bűntudattól.

A lelki vezetés keretében történő gyónási beszélgetést (ha a tanácsadó pap) sokkal személyesebben és célzatosabban lehet levezetni, mint ahogy egy szokásos gyónásnál lehetséges. Egyrészt azért, mert bűnvallásom hátterét az előző beszélgetésen keresztül bele vonjuk, másrészt mert a buzdítás inkább az én helyzetemre irányul és az elégtételt úgy lehet feladni, hogy az az új magatartásmód konkrét begyakorlásául szolgál.

A tanácsadási beszélgetésben sok olyan kérdést megbeszélhetek, amelyekre a rokonoknál, barátoknál vagy a GCL - csoportban (keresztény életközösség) nem várhatnék kielégítő választ. Gondolok például a személyes imamegtapasztalásaimra vagy az élettörténetemben megokolt és átalakuló istenképre. Egy csoport már az idő miatt sincs abban a helyzetben, hogy egy taggal olyan személyesen foglalkozzék. A lelki tanácsadásban lehetőség van a személyes hit-utam továbbvezetésére és figyelemmel kísérésére, amíg a csoportban inkább megerősítést élek át és gondolatcserét másokkal, azokkal, akik hasonló megtapasztalásokat szereztek - mivel egy csoport előnye valóban csak akkor jut érvényre, ha mindenki háttérbe tudja szorítani személyes érdekeit is és nem kényszeríti semmi arra, hogy megtapasztalásait mindenkivel közölje.

Néhány téma hosszabb időn át ismétlődik a beszélgetésekben, természetesen mindig más összefüggésben. Már egyedül a kibeszélési lehetőség is hozzásegít ahhoz, hogy az alapvető problémákat fokozatosan megragadjam.

A tanácsadás alkalmával felülvizsgált és kimondott szándékok és tervek számomra mindig kötelezőbbnek számítanak, mintha csak gondolatban fogalmaztam volna meg azokat. Lehetőség van ezekről a következő beszélgetésekben számot adni és a felmerülő nehézségek okának utánajárni. A beszélgetéseken keresztül lehetőségem van arra, hogy észrevegyem a megváltozott helyzeteket, és hogy a terveket és szándékokat ezeknek megfelelően igazítsam.

Különösen hasznosnak találom, hogy a tanácsadás végén mindig megállapodunk a következő időpontban. Igy ez egy "jó" kényszer a beszélgetést akkor is megvalósítani, ha éppen nem vagyok jól. Ezáltal a tanácsadó tanuja lesz a jó és a rossz időknek is, és tud segíteni mindkettő kiegyensúlyozásában.

Még egy tapasztalat: a lényeges legtöbbször nem magában a tanácsadó beszélgetésben történik, amelyben közlök és hallok, vagy még aggódva védelmezem álláspontomat.

Azonban a köztes hetekben néhány kérdés vagy némely tanács figyelemre méltó életet nyer.

Nehézségek és korlátok

A tanácsadói beszélgetések nehézségeit és korlátait egyrészt saját személyemben látom, amikor szembeszállok a problémával és elkerülöm, vagy amikor egy érdemi véleménykülönbséget személyes síkra tolok. (A „megoldás" akkor így néz ki: kritizálom a tanácsadót, hogy meg kellene változnia, ezzel megspórolom azt, hogy magamat kérdőjelezzem meg, vagy hogy én változzak meg.) Nehézséget látok olyan korlátozott képességeimben is, hogy világosan, tömören és precízen fogalmazzam meg a helyzetemet vagy ábrázoljak egy konfliktust. Ebben segítségnek bizonyul a jó előkészület: már a beszélgetés előtt átgondolom – és feljegyzem – mit szeretnék elmondani. Akkor az is könnyebb, hogy a legfontosabbal kezdjem, így a tanácsadás idejét lehetőség szerint használjam ki. Nem mindig vagyok mentes attól, hogy ne akarjak teljesítményt, sikereket felmutatni, és hogy ne akarjam a tanácsadómnak megmutatni, hogy nem hiába fekteti be erejét és munkáját. Ez megzavarja a realitások meglátását és rózsaszínűre fest.

Mivel nem rendelkezem határozott önismerettel, abban a veszélyben vagyok, hogy azt akarjam megtapasztalni, hogyan lát engem a tanácsadó és tulajdonképpen ki vagyok én. Meg kell tanulnom, hogy magam ítéljem meg magamat és magatartásomat. A tanácsadó nem hajlandó ebben közreműködésemet csökkenteni. Valóban fontos, hogy érdeklődését átérezhetem.

Adódhatnak korlátok az adott helyzetekből is. A tanácsadó csak az én információimat veheti figyelembe a megítélésnél. Tehát nem tudja pontosan megvizsgálni, mennyiben helyes a közlésem. Természetesen, szubjektivitásomat tágíthatja és korrigálhatja beleérzése.

Továbbvezető megfontolások

Azt gondolom, nagyon segítene, ha egy lefutott folyamatot átbeszélnénk egymással.

Jó volna, gondolom, a tanácsadás elkezdése előtt egy beszélgetést is lefolytatni arról, hogy a lelkivezető milyen szabályokhoz tartja magát, mi lehetséges egy ilyen beszélgetésben és mi nem. Az esetleg létrejövő bizonytalanságok csökkennének, ha az elképzeléseimet és az elvárásaimat, amelyeket egy szokásos beszélgetéssel összekapcsolok, átviszem a tanácsadó beszélgetésre.

Ha megkérdezem magamtól, hogy a tanácsadó beszélgetések által mi változott meg számomra, azt mondanám, hogy több a bátorságom ahhoz, hogy személyes kifejezést adjak hitemnek és imámnak, és hogy nyitottabb és elégedettebb lettem a nehézségeimmel szemben, mindenekelőtt azonban hogy ez az időszak valóban eleven volt és sokminden megmozdult. Emellett sötét időket is megéltem. Azonban nem állítja senki sem, hogy az, ami segít nekünk, nem okozhat néha fájdalmat is.

Növekvő szabadság

A lelki tanácsadás szükségessége nálam az első lelkigyakorlatom után merült fel. Ezt a szükségességet a lelkigyakorlat után csak több hónappal észleltem, amikor a lelkigyakorlat vezetőjével folytatott több nem tervezett beszélgetésen világos lett, hogy a folyamatnak folytatódnia kellene valahogyan. Az utolsó lökést a rendszeres tanácsadáshoz számomra egy GCL szeminárium adta meg. Azóta kétszer változtattam tanácsadót. Először azért, mert nem kaptam elegendő segítséget a megkülönböztetésben és az önmagammal való bánásmódban és realitásaimban. A tanácsadót megértőnek tapasztaltam, de nem olyannak, aki tisztáz valamit, hanem aki megnyugtatott. Baráti kapcsolatban voltunk egymással, és mindketten beleadtunk mindent, ami tőlünk tellett, de túlságosan különböztek az „adottságokkal" való bánás fajtái és módjai. Baráti egyetértésben váltunk el egymástól.

Nem volt könnyű feladni egy felépített bizalmi kapcsolatot és újra keresésre indulni. Végre találtam tanácsadót, aki mint jezsuita, közelebb állt ahhoz a próbálkozásomhoz, hogy a lelkigyakorlatból éljek.

Vezetésének és tanácsadásának módja inkább úgy hatott rám, mint egy tudósé. Megpróbálta megtapasztalásaimat a lelkigyakorlatos könyv szellemében értelmezni és tisztázni. Ezt akkor iránymutatónak és segítségnek találtam. Csak egy mély személyes krízisnél mutatkozott meg, hogy a helyzetem közös átélésében való bizalmam még nem volt elég nagy. Újra az első lelkigyakorlatom vezetőjéhez fordultam, akinél a közbenső időben még egyszer elvégeztem a lelkigyakorlatot, és aki ezért a krízisemet jobban meg tudta érteni.

Újra és újra felmerült bennem egy kérdés: mennyire kell kizárólag egy tanácsadóra bízni magamat? Lelkigyakorlatokon, meditációs kurzusokon vagy hasonlókon a mindenkori tanácsadómon kívül sok ember vett részt az életemben. Más emberek és a segítség más módjai gyakrabban ébresztették bennem azt a benyomást, hogy lennének gyorsabb és egyszerűbb megoldások is, hogy a „terhemet" megváltsák. Ezek az emberek lelki tanácsadóm konkurrenciáiként léptek föl, azonnal két szék közé estem, és emiatt a tanácsadásom szenvedett hiányt. Megtapasztalhattam azonban más befolyást is, úgy mint a már fennálló fejlődési helyzet alátámasztását, ami a továbbhaladásomat nem akadályozta. A szerzett tapasztalatok alapján most fontos számomra, hogy a továbbfejlődéshez segítő, újonnan felmerülő lehetőségeket megkülönböztessem, hogy vajon azok az eddig helyesnek megismertet támasztják-e alá, vagy konkurrálnak azzal. Ha konkurrálnak, akkor jobb, ha csak a réginél maradok és a helyzet tisztázásánál eldöntöm, hogy melyik úton megyek tovább.

A jelenlegi tanácsadóval való kapcsolatomat a növekvő szabadság jellemzi. Ahogy kezdetben számomra a tanácsadó a megmentő sziget volt és az egyetlen remény, úgy most olyan partnerként tapasztalom meg őt, aki imában

együtt hordozza az én terhemet, és mint segítőt, aki megmutatja, hogyan jobb vinni a terhet, vagy egyéni terhekre felosztva elveszíti elnyomó jellegét.

Azt érezni, hogy tanácsadóm maga is lelki úton van, és ajándéknak tekinti, hogy életemet közelebb vezetheti Istenhez, számomra korlátlan nyitottságot tesz lehetővé.

Nyugodtan tudni várakozni

A lelki tanácsadás már azóta foglalkoztat engem, amióta az írásbeli MC-bevezető szemináriumot elvégeztem. Elméletileg talán belátható volt ez, de megvalósítani? Kb. tíz évvel ezelőtt még hiányzott a bátorságom, és Úgy gondoltam, hogy a lehetőségem is. Igy csak félig akartam cselekvésre váltani, és mivel nem akartam halogatni, mindig ott, ahol laktam, vagy a közelben kerestem egy olyan papot, aki kész volt a gyónási beszélgetésekre. A megismételt lelkigyakorlatok megerősítettek abban, hogy ezen az Úton menjek tovább, bár idővel egyre világosabb lett az a kívánságom, hogy a lelkigyakorlat intenzív, segítő vezetésében „kívül," a hétköznapokban is részesüljek. A keresztény életközösségen belül a lelkivezetővel folytatott több általános beszélgetés és a csoportnak újból az ezzel a témával való foglalkozása adták a végső lökést ahhoz, hogy valakit egészen konkrétan megkérdezzek, hogy számíthatok-e rá, mint lelki tanácsadóra. Ez a kérdés hosszú időn át mindkettőnk imaszándéka volt, részemről még azzal a kérdéssel gyötörve: „Valóban kell nekem?" Meg kellett teremteni a külső lehetőségeket. Nem volt akadály a térbelileg viszonylag nagy távolság, mert az „alkalmak" miatt gyakran voltam a tanácsadó lakóhelyén. Ehhez nem kellett gyakrabban vagy hosszabban távol lennem a családomtól. Igy kezdődött meg egy jó fél éve a folyamatos lelki tanácsadás. Segít nekem, hogy hétköznapokon érzékenyebb legyek Istenre. A közöttünk lévő összhangot a keresztény életközösségre való irányultságban – a tanácsadó maga is elismeri és éli a keresztény életközösség szerinti életet – ez a különbség az utolsó évek gyónási beszél getéseit illetően, amelyek ugyanennél a papnál történtek, jótékonynak találom, még akkor is, ha többet követel. Most tudom, hogy (szabad akaratból) 4-6 hetenként számot kell adnom a lelki életemről. Természetesen nagyra értékelem, hogy a beszélgetések nem régóta rendszeresen az én lakásomon történnek, mert többen döntöttek a környéken lakók a tanácsadó mellett.

A keresztény életközösségen belül és kívül az utóbbi hónapokban a feladatokkal kapcsolatos néhány megkeresés, amelyek közül nem tudom mindegyiket elfogadni a maga teljességében – számomra azt jelenti: kiválasztani, a legjobb szolgálatot keresni, de engedni, hogy minden kérdés megérintsen. Ebben a döntési helyzetben nagy szerepet játszott és játszik a legutóbbi lelkigyakorlat (néhány héttel ezelőtt) és a folyamatosan történő lelki tanácsadás. A lelkigyakorlat alatt a nagyon jó vezetés különösen tisztán mutatta meg nekem, hogy elsődlegesen milyen fontos az Isten – Én kapcsolat, és hogy én belőle kiindulva lehetek kész és rendel kezésre álló mindenre, amit ő akar. A lelkigyakorlat utáni első beszélgetésben láttam, hogy mennyivel könnyebb az ott szerzett tapasztalatokról olyan tanácsadóval beszélni, aki ismeri a lelki gyakorlatot és ezért jobban megérti és jobban kapcsolatba tudja hozni a hétköznapokkal és a különleges helyzetekkel. Másrészt, kihúzta lábam alól a talajt: ugyanis azt hittem, hogy a jövő feladatait illetően hozott döntéseim most végre találtak - amikor egy eltolt terminusról szóló egyszerű információ mindent a sem mibe oszlatott. –Először nagyon megrémültem emiatt, de ez a lelkigyakorlat (amit éppen nagyon intenzívnek találtam) és a lelki tanácsadás hozzásegítettek engem, hogy újra egészen elengedjem és nyugodtan Istenre bízzam magamat, hogy ő hozza meg a megfelelő időben a helyes döntést. Hogy ez a bizonytalanság hosszabb időn át nem fejtett ki bennem ellenállást, és semmi kellemetlen érzést nem okozott akkor sem, amikor mások megkérdez tek választásom felől, hanem inkább nyugodtam várni tudok - ez valami új és csodálatos számomra.

Egyre inkább - bizonyára ennek a lelkivezetésnek a segítségével - megtapasztaltam, hogy - minnél jobban elengedtem és átengedtem magamat Istennek, annál több meglepetést élhettem át az ő részéről. Csodálkozom Rajta, az irántam való szeretetén, vezetésén az életemben.

Erneuerung, 1989.

(fordította Hegyháti Ágota)

...A katolikusoknak, ökumenikus munkájukban, szívügyük legyen a különvált testvérekkel való törődés: imádkozzanak értük, tájékoztassák őket egyházunk ügyeiről, tegyék meg feléjük az első lépéseket. Legelső kötelességük azonban az őszinte és tüzetes vizsgálat: mit kell magán a katolikus Családon belül megújítani vagy megvalósítani, hogy életünk hívebben és egyértelműbben tanúskodjék arról a tanításról és szeretetről, amelyet Krisztus hagyott rájuk apostolai által.

Mert a katolikus egyház az Istentől kinyilatkoztatott igazságoknak és összes kegyelemeszközöknek gazdag birtokosa, tagjai mégsem élnek ezekből kellő buzgósággal.

A második vatikáni zsinat tanítása

Szent-Gály Kata: Esztendő

(Napról napra)

A Szent Gellért Egyházi Kiadó új könyve
különleges kéréssel fordul az Olvasóhoz:

Vigyél magaddal!

Egy nagy kalandra hívlak Téged, kedves Olvasó! Legyünk együtt az év minden napján! Útitársad akarok lenni, rakj zsebre, tégy az éjjeliszekrényedre!

Mit adhatok cserébe? Minden nap olyan gondolatot szeretnék sugallni neked, ami segít, hogy emberibb ember légy. De kérem közreműködésed: gondolj rám napközben is, áldozz rám néhány csöndes percet. És még egy kérés: olvasd rendszeresen a Szentírást is.

Szeretnék útjelződ lenni az Isten felé vezető úton — vigyél magaddal . . .

Íme egy kis ízelítő a kötet gondolataiból:

A békesség ösvénye
mindig a mi küszöbünknél kezdődik,
s ha imádkozunk azokért,
akikkel nem vagyunk rendben:
megtettük rajta az első lépést.

✝

Isten nemcsak az enyém,
— Ő mindenkié,
mégis úgy az enyém,
ahogyan senkié sem.

A kötet megrendelhető:

Szent Gellért Könyvesbolt

1082 Budapest, Üllői út 82.
(Nagyvárad tér;Üzletek Háza)

6720 Szeged

Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13—598

25.–Ft.

Tartalomjegyzék

Visszatekintés... 1

Téged hív... 2

A Szentlélekben megújult (karizmatikus) keresztények jellemző vonásai... 4

Felfedeztem Szűz Máriát... 6

Ralph Martin: Férjek, feleségek, szülők, gyermekek... 7

A szeretettől hajtva... 8

Ősi Ír áldás... 9

Hogy helyes döntések szülessenek... 10

Isten szeretete meggyógyított... 13

Tapasztalatok a lelkivezetéssel kapcsolatban... 14